

[Lysholt Hansen.]

i årenes løb. Det er hårdt tiltrængt; for os, der ikke er skriftkløge, har det været en næsten umulig opgave at hitte ud af, hvad menighedsrådsloven i virkeligheden siger.

Vagn Bro: Menighedernes meget afgørende indflydelse på, hvem der skal være sognets præst, er i dansk kirkelovgivning ved loven af 1922 slået fast og er knyttet til den daværende kirkeminister J. C. Christensens navn.

Lovforslaget og de af den højtærede kirkeminister stillede ændringsforslag, som er resultatet af meget indgående drøftelser, hvorunder den højtærede minister har vist megen forhandlingsvilje, er efter min mening udtryk for, at der ikke sker brud på denne menighedernes afgørende ret. Der findes en ganske lille kreds af særlige sognepræsteembeder, såsom ved Vor Frue Kirke, Bremerholms og Garnisons Kirker, Christiansborg Slotskirke og Roskilde Domkirke, embeder, hvor indehaverne tillige bliver stiftsprovster, og visse residerende kapellanier, hvor ministeren har indstillingsret. I alle andre tilfælde får kirkeministerens, når menighedsrådets indstilling i det af biskoppen eller provsten ledede møde er sket, frit valg mellem de tre indstillede, således at ministeren ikke er bundet til at tage den af de tre, der har fået flest stemmer, dog at en ansøger, der ved første afstemning har fået alle de afgivne stemmer, af ministeriet bør indstilles til at modtage den kongelige udnævnelse eller, for de faste hjælpepræsters vedkommende, den af ministeriet udfærdigede udnævnelse.

Den her omhandlede ret for et menighedsråd bliver efter min mening fastholdt, idet der også ved hvert femte embedes besættelse sikres menighederne ret til at få en bestemt præst, ja, endog at $\frac{2}{3}$ af de afgivne stemmer ved et menighedsråd kan sikre sognet en bestemt præst; tidligere var betingelsen, at 25 pct. af de på de kirkelige valgsteder opførte ønskede det, men dette ændres nu til 20 pct., og fristen 3 uger, fra embedet er opslået ledigt, ændres til 5 uger.

Jeg benytter lejligheden til at takke for den tilslutning, den højtærede minister har givet til, at på særlige vilkår vil menighedsrådets formand eller en delegeret fra menig-

hedsrådet på et meget tidligt tidspunkt kunne få adgang til at se ansøgerlisten.

Hvis man altså sammenstiller menighedsrådenes nuværende og kommende ret og ser bort fra de ganske særlige embeder, hvortil ministeren indstiller, er forholdet i dag det, at menighedsråd, der er enige om en bestemt præst, får denne.

Over for dem, der her vil påstå, at der lovmæssigt sker en indskrænkning i menighedsrådenes og menighedernes ret, og som spørger, hvorfor man laver de omsvøb, der her er tale om, vil jeg gerne fastslå, at det skyldes hensynet til lovforslagets egentlige og berettigede formål, et formål, som jeg for øvrigt tror at også mindretallet i denne sal fuldt ud går ind for, og som jeg håber at befolkningen vil forstå. Formålet er at skaffe præsterne på Færøerne og i Grønland, udsendte sømandspræster, præster under Dansk Kirke i Udlandet, udsendte præsteviede missionærer m. v. mulighed for at befordres til embeder herhjemme. Blandt disse vil der findes mange udmærkede mennesker og præster, og når de i en del år har røgtet deres kald langt fra hjemmet, på Færøerne, i Grønland eller i udlandet, skulle de danske menighedsråd efter min mening tænke på, hvad man selv føler over for fædrelandet, når man lever i udlændighed og borte fra de hjemlige egne.

Endvidere er der de præster, der uden egen skyld er kommet i et tilfældigt forhold til menigheden. Det kan skyldes mange forskellige ting, også rene tilfældigheder, men det betyder ikke, at disse mennesker ikke kan komme i det bedste forhold til en ny menighed. Jeg henleder tingets opmærksomhed på det, vi i juraen kalder de krydsende hensyn, der meget ofte gør sig gældende. Lad mig sige det ganske jævnt og stilfærdigt: lad os tænke os en sådan præst, en af dem, vi her vil hjælpe, der på grund af særlige forhold er kommet på kant med eller i væbnet neutralitetsforhold til menigheden, han er omkring 45-50 år, og så siger man: en sådan mand bør ikke befordres videre. Jeg spørger: hvorfor ikke? Skal da dette stakkels sogn til præstens dages ende eller i hvert fald til hans halvfjerdsindstyvende år trækkes med ham? Nu bliver der i stedet mulighed for, at sognet kan få en mand, der falder godt til, og den for-